

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.12.2008

Č. j. R110/2008/02-24789/2008/310-AS

V Brně dne 10. prosince 2008

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 19. května 2008 podaném navrhovatelem

- **Lesní společností Ledeč nad Sázavou, a. s., IČ 47452722, se sídlem Hrnčíře 2, 584 01 Ledeč nad Sázavou, za niž jedná Ing. Jaroslav Rygl, předseda představenstva,**

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. května 2008, č. j. S066/2008/VZ-09123/510/IF,

kteřé bylo Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže vydáno ve správním řízení o přezkoumání úkonů zadavatele - **Lesy České republiky, s. p., IČ 421 96 451, se sídlem Přemyslova 1106, 501 68 Hradec Králové,** jednající Ing. Jiřím Novákem generálním ředitelem – učiněných ve správním řízení při zadávání veřejné zakázky „**Provádění lesnických činností s prodejem dříví při pni od 01. 01. 2008, SÚJ č. 15503**“, zadávané v otevřeném řízení podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, jehož oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 3. 8. 2007 a následně opraveno dne 10. 8. 2007 pod ev. č. 60009843, jehož dalším účastníkem je

- vybraný uchazeč – **Lesy Pelhřimov, a. s., IČ 47239379, se sídlem Pražská 1072, 393 01 Pelhřimov, za niž jedná JUDr. Karel Charvát, předseda představenstva a Ing. Tomáš Hrubec, místopředseda představenstva,**

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 413/2005 Sb., na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. 5. 2008, č. j. S066/2008/VZ-09123/2008/510/IF

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m .

O d ů v o d n ě n í

I. Zadávací řízení a prvostupňové řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Lesy České republiky, s. p., IČ 42196451, se sídlem Přemyslova 1106, 501 68 Hradec Králové, jednající Ing. Jiřím Novákem, generálním ředitelem (dále jen „zadavatel“), uveřejnil podle zákona č. 137/2006 Sb, o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) v informačním systému veřejných zakázek 3. 8. 2007 a následně opravil dne 10. 8. 2007 pod ev. č. 60009843 oznámení otevřeného řízení za účelem zadání veřejné zakázky na „Provádění lesnických činností s prodejem dříví při pni od 01. 01. 2008, SÚJ č. 15503“ (dále jen „veřejná zakázka“).
2. Zadavatel jako nejvýhodnější nabídku vybral nabídku uchazeče Lesy Pelhřimov, a. s., IČ 47239379, se sídlem Pražská 1072, 393 01 Pelhřimov, za niž jedná JUDr. Karel Charvát, předseda představenstva a Ing. Tomáš Hrubec, místopředseda představenstva (dále jen „vybraný uchazeč“ nebo „Lesy Pelhřimov“). Proti rozhodnutí zadavatele podal uchazeč Ledeč nad Sázavou, a. s., IČ 47452722, se sídlem Hrnčíře 2, 584 01 Ledeč nad Sázavou, za niž jedná Ing. Jaroslav Rygl, předseda představenstva (dále jen „navrhovatel“) námitky dopisem ze dne 20. 12. 2007. Zadavatel po přezkoumání jejich oprávněnosti námitkám nevyhověl rozhodnutím ze dne 9. 1. 2008. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nepovažoval rozhodnutí zadavatele o námitkách za učiněné v souladu se zákonem, podal dopisem ze dne 4. 2. 2008 návrh na přezkoumání úkonů zadavatele u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“). Úřad obdržel návrh dne 5. 2. 2008 a tímto dnem bylo zahájeno správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.
3. Vzhledem k tomu, že součástí návrhu nebyl doklad o složení kauce na účet Úřadu, a ani z bankovních výpisů Úřadu nevyplývalo, že kauce byla na jeho účet složena ve správné výši, stanovil Úřad navrhovateli usnesením lhůtu ke složení kauce ve výši 259 252,- Kč a k doložení dokladu o jejím složení. Navrhovatel zaplatil kauci ve stanovené výši na účet Úřadu dne 14. 3. 2008.

Napadené rozhodnutí

4. Dne 5. 5. 2008 vydal Úřad rozhodnutí č. j. S066/2008/VZ-09123/2008/510/IF, kterým bylo **v bodu I.** zastaveno správní řízení podle § 118 zákona č. 137/2006 Sb. v platném znění o veřejných zakázkách (dále jen „zákon“) proto, že zadavatel stanovil jistotu ve

výši překračující 2 % předpokládané hodnoty veřejné zakázky, čímž sice nedodržel postup stanovený § 67 odst. 1 zákona, avšak tento postup podstatně neovlivnil výběr nejvhodnější nabídky. V **bodě II.** bylo rozhodnuto, že zadavateli nevzniká povinnost nahradit náklady řízení o přezkoumání úkonů zadavatele s odkazem na § 119 odst. 2 zákona ve spojení s § 1 odst. 1 vyhlášky č. 328/2006 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přezkoumání úkonů zadavatele pro účely zákona.

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že přezkoumal na základě ustanovení § 112 zákona předmětné zadávací řízení ve všech vzájemných souvislostech, po zhodnocení všech podkladů, zejména dokumentace a stanovisek předložených účastníky řízení a na základě vlastního zjištění zkonstatoval, že ve věci předmětné veřejné zakázky neshledal, že by zadavatel nedodržel postup pro zadání veřejné zakázky, který by mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a proto správní řízení zastavil.
6. Detailně se odůvodnění vypořádává s jednotlivými argumentacemi navrhovatele obsaženými v jeho návrhu. Konkrétně je takto zaujato stanovisko Úřadu **k vymezení předmětu veřejné zakázky**, kde Úřad připouští, že s ohledem na předmět veřejné zakázky nebylo v moci zadavatele stanovit rozsah předmětu veřejné zakázky v době jejího zadávání zcela přesně tak, jak tomu bude ve skutečnosti. V rámci možností se však jednalo o dostatečnou přesnost a Úřad nezjistil, že by zadavatel porušil ustanovení § 44 odst. 1 ZVZ. **K stanovení hodnotícího kritéria** závěr Úřadu vyzněl tak, že v šetřeném případě zadavatel stanovil hodnotící kritérium v souladu se ZVZ, pokud stanovil, že nabídkovou cenou v „širším“ smyslu je cena za splnění zadavatelem požadovaných služeb, od níž se odečte cena za prodej dříví. **K rozdělení veřejné zakázky** Úřad konstatoval, že v daném případě nedošlo k nezákonnému rozdělení jedné veřejné zakázky na 159 samostatných zadávacích řízení, přičemž nutnou povinností každého návrhu je i složení kauce v příslušné výši na účet Úřadu. Z hlediska **posouzení mimořádně nízkých nabídkových cen** Úřad konstatoval, že posouzení nabídkových cen je záležitostí hodnotící komise, která je neshledala v šetřené veřejné zakázce jako mimořádně nízké a Úřad neshledal, že by v šetřeném případě hodnotící komise postupovala v rozporu se zákonem.
7. Dále Úřad zaujal názor **k výši jistoty**, u níž poukázal na ustanovení § 67 odst. 1 zákona podle něhož výši jistoty stanoví zadavatel v absolutní částce ve výši do 2 % předpokládané hodnoty veřejné zakázky. Úřad zjistil z předložených podkladů, že předpokládaná hodnota veřejné zakázky činila 19 030 000,-- Kč tedy maximální možná výše jistoty měla činit 380 600,-- Kč. Zadavatel však nesprávně zaokrouhlil tuto částku na celé desetitisíce nahoru a tak dospěl k částce 390 000,-- Kč. Překročil tak o 9 400,-- Kč maximální možnou výši jistoty. Úřad dovodil, že přestože jistota nebyla stanovena ve správné výši, její navýšení v řádech tisíců nemohlo mít vliv na skutečnost, že by některý z dodavatelů nepodal svoji nabídku pouze z tohoto důvodu, že by nebyl schopen uhradit rozdíl v řádech tisíců korun mezi zákonnou výší jistoty a výší jistoty požadovanou zadavatelem. **K rozhodnutí o nákladech řízení** vzhledem k meritornímu rozhodnutí ve věci, kdy Úřad správní řízení zastavil podle § 118 zákona rozhodl o souvisícím výroku o nákladech řízení v souladu s ustanovením § 119 odst. 2 zákona ve spojení s § 1 vyhl. č. 328/2006 Sb. tak, že zadavateli nevzniká povinnost nahradit náklady řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.

II. Námitky rozkladu

8. Úřad obdržel od navrhovatele proti shora citovanému rozhodnutí rozklad, ve kterém napadá jeho nepřezkoumatelnost a nezákonnost. Dle navrhovatele hodnotící komise neposoudila nepřiměřenost nabídkové ceny a jednala tak v rozporu se zákonem. Nepřiměřenost nabídkové ceny za dříví spatřuje navrhovatel v tom, že ačkoliv dle struktury prodávaného dříví u lokality pařez, její následné sortimentace a cen v daném místě a čase obvyklých, je možno dosáhnout maximální ceny v rozpětí od 58 do 66 mil. Kč, uchazeči nabídli cenu o min. 17 mil. vyšší v případě vybraného uchazeče a o min. 4 mil. vyšší v případě uchazeče Opavská lesní, a.s., než jaké lze dosáhnout na relevantním trhu. Tímto rozdílem v nabídce ceny za dříví zvýhodnili oba výše uvedení uchazeči svoji nabídku oproti ostatním uchazečům, ačkoliv je, jak vyplývá ze zadání veřejné zakázky, jejich nabídky nikterak nezavazují dříví za nabídnutou cenu odebrat.
9. Nepřiměřenost nabídkové ceny za služby spatřuje navrhovatel v tom, že zadavatel, který zároveň podniká ve stejném předmětu činnosti, použil pro stanovení hodnoty zakázky velmi podrobný nákladový kalkulační model postavení na základě vlastních zkušeností o úrovni vlastních nákladů na činnosti, které jsou obsahem zadání veřejné zakázky a stanovil hodnotu zakázky na 19 030 000,- Kč. Výše uvedení uchazeči tak vědomě nabídli cenu, která je výrazně pod úrovní těchto kalkulovaných nákladů, aniž by mohla být zdůvodněna objektivními příčinami.

Závěr rozkladu

10. Z uvedených důvodů navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

Doplnění rozkladu

11. Dne 11. 6. 2008 obdržel Úřad dopis od navrhovatele, jehož obsahem bylo doplnění rozkladu o následující skutečnosti. Navrhovatel nesouhlasí s argumentací Úřadu, že zadavatel jasně a transparentně deklaroval od počátku zadávacího řízení, že prodej dříví není předmětem veřejné zakázky a každý uchazeč věděl, jakým způsobem bude jeho nabídka v porovnání s nabídkami ostatních uchazečů hodnocena. Navrhovatel se domnívá, že ani přesná pravidla určení nejnižší nabídkové ceny nic nemění na nezákonnosti těchto pravidel. Navrhovatel uvádí, že nenamítá nepřesně stanovená pravidla, nýbrž namítal to, že nejsou stanovena v souladu se zákonem a narušují samotný smysl zákona tím, že nevedou nebo nemají vést k výběru nejvhodnější nabídky, tj. v tomto případě nabídky s nejnižší nabídkovou cenou. Navrhovatel nesouhlasí s vymezením hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny, což opírá o zdůvodnění výpočtu povinné kauce.

III. Řízení o rozkladu

Vyjádření zadavatele k rozkladu

12. Zadavatel se k podanému rozkladu vyjádřil dopisem ze dne 13. 6. 2008, ve kterém uvádí, že se plně ztotožňuje s názorem Úřadu, uvedeném v napadeném rozhodnutí. Zadavatel má za to, že je plně v kompetenci hodnotící komise posouzení otázky, zda konkrétní nabídky obsahuje mimořádně nízkou nabídkovou cenu nebo nikoli.

V daném případě hodnotící komise nabídkové ceny uchazečů neposoudila jako mimořádně nízké. Hodnotící komise měla pro účely posuzování nabídek jednotlivých uchazečů z hlediska mimořádně nízkých nabídkových cen celou řadu podkladů, které byly rovněž jedním ze zdrojů, z nichž zadavatel čerpal při určování předpokládané hodnoty veřejné zakázky. Navrhovatel se nesprávně domnívá, že Úřad je povinen přezkoumávat úvahy hodnotící komise při posuzování nabídek z hlediska mimořádně nízké nabídkové ceny. Dle zadavatele Úřad v rozsahu přezkumu zkoumá, zda hodnotící komise postupovala v souladu se zákonem a zda je tento postup přezkoumatelný s ohledem na zprávu o posouzení a hodnocení nabídek sestavenou hodnotící komisí. Úřad však objektivně není schopen posuzovat mentální úvahy hodnotící komise, resp. jejích členů, při posuzování jednotlivých nabídek z hlediska mimořádně nízké nabídkové ceny.

Stanovisko předsedy Úřadu

13. Úřad neshledal důvody pro zrušení nebo změnu svého rozhodnutí v rámci autoremedury a v souladu s § 88 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 413/2005 Sb. (dále jen „správní řád“), věc postoupil odvolacímu správnímu orgánu.
14. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí ustavenou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 SŘ napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
15. Úřad tím, že svým rozhodnutím č. j. S066/2008/VZ-09123/510/IF ze dne 5. 5. 2008 zastavil předmětné správní řízení, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí.

IV. K námitkám rozkladu

K výroku I. rozhodnutí

16. V otázce zastavení správního řízení předně uvádím, že jsem se ztotožnil s názorem Úřadu, že v tomto případě je namístě aplikovat ustanovení § 118 zákona, konkrétně závěr tohoto ustanovení „jinak řízení zastaví“.
17. **Podle § 118 zákona** „Nedodrží-li zadavatel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, Úřad uloží nápravné opatření tím, že zruší zadání veřejné zakázky nebo jen jednotlivý úkon zadavatele, **jinak řízení zastaví.**“
18. Zcela souhlasím se závěry odůvodnění Úřadu, pokud na principu volného uvážení vyhodnotil jednotlivé námitky navrhovatele vznesené proti zadávacímu řízení v rámci předmětné veřejné zakázky.

19. V této souvislosti poukazují na to, že Úřad při svém rozhodování využívá svého **diskrečního oprávnění**, v rámci něhož klade důraz na hodnocení důsledků případného porušení zákona zadavatelem. Správní uvážení představuje významný institut správního práva, který v sobě propojuje rovinu právní a faktickou, rovinu abstraktních úvah a rovinu konkrétní rozhodovací činnosti. **Podstatu správního uvážení lze spatřovat v tom, že se vznikem nebo existencí určitých podmínek nespojuje příslušné ustanovení právního předpisu nutnost nastoupení jediného možného právního následku, a naopak ponechává subjektu vykonávajícímu veřejnou správu určitý prostor pro formulaci vlastního řešení – rozhodnutí.** Veřejná správa, regulující, chránící a sloužící ve velmi rozsáhlém okruhu společenských vztahů, nemůže vystačit pouze s příslušnými právními úpravami, neboť ty nikdy nemohou předvídat, obsáhnout a řešit všechny různorodé situace a problémy, které v okruhu spravovaných záležitostí mohou nastat. V daném případě je otázka, zda porušení ovlivnilo, mohlo ovlivnit či neovlivnilo, pouze v rukou rozhodovacího orgánu, který věc posuzuje z hlediska svého vlastního uvážení v kontextu s dalšími okolnostmi daného případu.
20. Správní uvážení se projevilo v posouzení Úřadu ve vztahu **k vymezení předmětu veřejné zakázky**, pokud konstatoval, že nebylo v moci zadavatele stanovit rozsah předmětu veřejné zakázky v době jejího zadávání zcela přesně tak, jak tomu bude ve skutečnosti. V rámci svých možností však zadavatel zadal předmět veřejné zakázky s dostatečnou přesností tak, aby uchazeči mohli v plném rozsahu zpracovat své nabídky. Považuji proto závěr Úřadu ohledně toho, že zadavatel neporušil zákon při vymezení předmětu veřejné zakázky za správný. Tento závěr dovodil Úřad v rámci aplikace správního uvážení a správně uzavřel, že předmět veřejné zakázky byl vymezen s dostatečnou přesností. Otevřen zůstal prostor pro uchazeče, respektive pro jejich management, aby odrazili své zkušenosti při zpracování své nabídky. Pokud by si chtěli vytvořit rezervu odrazilo by se to na jejich vyšší nabídkové ceně, pokud s vědomím nižších zisků, by se rozhodli pro druhou variantu, nabídli by nabídkovou cenu nižší.
21. K argumentaci navrhovatele ohledně **nezákonného rozdělení jedné veřejné zakázky na více jednotlivých zadávacích řízení** uvádím, že se s tímto názorem nemohu v žádném případě ztotožnit, přičemž je třeba daný případ posuzovat komplexně ve všech svých souvislostech. Je pravdou, že předmět všech 159 zadávacích řízení je obdobný, stejná je i doba plnění veřejných zakázek, avšak místa plnění jsou ve všech případech navzájem odlišná. Rovněž ani prakticky nelze předpokládat, že by všichni uchazeči o veřejnou zakázku podávali nabídku na všech 159 SÚJ, ale zpravidla jednotliví uchazeči podávají nabídky v určitém regionu (např. dle jejich sídla, popř. toho, kde v minulosti obdobné veřejné zakázky plnili). Pokud by se tedy zadavatel rozhodl předmětné veřejné zakázky zadat jako jedinou veřejnou zakázku, zřejmě by musel umožnit dílčí plnění této veřejné zakázky, neboť by bylo velmi obtížné pro jediného dodavatele (příp. sdružení dodavatelů) splnit kvalifikaci pro plnění této celé veřejné zakázky, zejména s ohledem na omezené kapacitní možnosti dodavatelů, na rozsah požadovaných prací a dobu plnění.
22. Ustanovení § 13 odst. 3 zákona stanoví, že zadavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v § 12 zákona. Jinými slovy, rozdělení nadlimitní veřejné zakázky nesmí vést k tomu, že se po rozdělení stanou jednotlivé dílčí veřejné zakázky zakázkami

podlimitními, což zadavateli umožní využití zjednodušených postupů při jejich zadání. Je zřejmé, že tato situace v šetřeném případě nenastala, neboť všech 159 veřejných zakázek bylo zadáno v otevřeném řízení postupem pro veřejné zakázky nadlimitní, jak odpovídalo jejich předpokládaným hodnotám. Úřad tedy rozhodl správně, když vyloučil možné porušení § 13 odst. 3 zákona.

23. Zadavatel v šetřeném případě postupoval tím způsobem, že vyhlásil celkem 159 zadávacích řízení podle jednotlivých SÚJ. Zadávání zakázek podle jednotlivých SÚJ je dlouhodobý systém hospodaření v lesích, které obhospodařuje zadavatel, který byl zaveden před účinností zákona (cca v roce 1995). Všechny uvedené veřejné zakázky byly zadávány v otevřeném řízení postupem pro nadlimitní veřejné zakázky (a to i v případě, že některá ze zakázek mohla být podlimitní, resp. malého rozsahu). Uvedeným postupem se tedy zadavatel nedopustil účelového dělení veřejné zakázky, tak aby tím došli ke snížení předpokládané hodnoty veřejné zakázky pod finanční limity stanovené v § 12 zákona, jak uvádí navrhovatel. V postupu zadavatele jsem neshledal znaky nezákonného dělení veřejné zakázky, když zadavatele na provádění lesnických činností s prodejem dříví při pni vypsals celkem 159 zadávacích řízení podle místa jejich plnění, přičemž všechny tyto veřejné zakázky zadával postupem pro zadávání nadlimitních veřejných zakázek.
24. Uzavírám tedy, že v daném případě nedošlo k účelovému rozdělení předmětné veřejné zakázky, neboť rozdělení poptávaných služeb na základě místního hlediska nebylo účelové, tedy zadavatel nerozčlenil veřejnou zakázku na dílčí části za účelem obcházení zákona při zadání této veřejné zakázky, ale toto místní dělení je dáno historicky v řádu let či desetiletí, kdy zadavatel vždy obhospodařoval jednotlivé územní jednotky samostatně prostřednictvím svých organizačních složek. Rozdělení veřejných zakázek podle jednotlivých územních jednotek tak kopíruje strukturu, která existuje u zadavatele dlouhodobě a je dána jak místními, tak i funkčními souvislostmi. Na rozdělení poptávaných služeb podle místa tak je v tomto šetřeném případě třeba nahlížet odlišně a nelze zde mechanicky zevšeobecňovat dřívější výkladová stanoviska Úřadu.
25. Pokud tedy uzavřeme, že zadavatel byl oprávněn zadat provádění lesnických činností jako několik samostatných veřejných zakázek, pak je zřejmé, že navrhovatel byl povinen s každým podaným návrhem ve všech zadávacích řízeních složit kauci dle § 115 zákona. Úřad v otázce složení kauce nemá žádný prostor pro správním uvážení ohledně její výše, neboť povinnost složit kauci vyplývá přímo ze zákona a zákon neumožňuje žalovanému ani prominout složení kauce či jiným způsobem upustit od jejího výběru, neboť se jedná o náležitost návrhu ve smyslu § 114 odst. 2 zákona. Pokud návrh nemá předepsané náležitosti, je žalovaný nucen takto zahájené správní řízení zastavit podle § 114 odst. 3 zákona. I z toho důvodu jsou tedy námitky žalobce bezpředmětné.
26. V otázce **stanovení hodnotícího kritéria** nejnižší nabídkové ceny taktéž dávám za pravdu Úřadu a ztotožňuji se s argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí. Vzhledem ke specifičnosti obsahu předmětné veřejné zakázky nebylo možné z ekonomického a funkčního hlediska vzájemně oddělit vlastní plnění předmětu veřejné zakázky, které spočívalo v provedení pěstebních činností, dodávce sadebního materiálu a provedení těžebních činností od prodeje dříví zadavatele příslušnému uchazeči. Záměrem zadavatele bylo zjištění vlastní výhodnosti nabídek, která nemůže

být v daném případě zjištěna jinak, než rozdílem mezi souhrnem zadavatelem požadovaných služeb a prodeje dříví příslušnému uchazeči. K námitce navrhovatele ohledně možnosti zvolení hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky namísto kritéria nejnižší nabídkové ceny plně odkazují na odůvodnění obsažené na straně 7 napadeného rozhodnutí, v němž se Úřad dostatečně právě touto otázkou zaobíral.

27. S ohledem na obsah zadávací dokumentace i obsahy jednotlivých nabídek konstatují, že dodavatelé měli jasnou představu, jak mají připravit nabídku, která by vyhověla zadávacím podmínkám. Zadavatel stanovil požadavek na zpracování nabídkové ceny v širším smyslu, tzn. s odkupem dříví, nebo z ekonomického hlediska nebylo možné cenu služeb a cenu dříví vytěženého na konkrétní smluvní jednotce oddělit. Takto konstruovaná nabídková cena, tzn. rozdíl ceny služeb a ceny dříví určovala výhodnost nabídky a odpovídala charakteru veřejné zakázky. Kdyby zadavatel nezahrnul cenu dříví do celkové nabídkové ceny a hodnotil pouze cenu služeb bez prodeje dřeva, mohlo by dojít k deformaci výsledku výběrového řízení a tímto postupem by mohlo dojít k tomu, že by byla vybrána nabídka, která by zadavateli nezaručila co nejmenší výdej jeho finančních prostředků (za splnění jím požadovaných služeb) a zároveň co nejvyšší příjem tržeb (z prodeje dříví). Vzorec, který zadavatel uvedl v zadávací dokumentaci, odpovídal charakteru veřejné zakázky a potencionální dodavatele informoval zcela jasně o tom, jakým způsobem bude zadavatel hodnotit nabídky.
28. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem uzavírám, že zadavatel při stanovení základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny nepostupoval v rozporu se zákonem.
29. K námitce navrhovatele ohledně **posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny** uvádím, že plně souhlasím s konstatováním Úřadu v tom, že povinnosti ve vztahu ke zdůvodnění mimořádně nízké ceny má toliko hodnotící komise a ne zadavatel a Úřadu skutečně nepřísluší hodnotit myšlenkové pochody hodnotící komise, případně správnost samotného zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny z odborného hlediska. Úřad podrobuje kontrole postupy, ať již hodnotící komise či zadavatele, v tom smyslu, zda tyto byly činěny dle zákona. V daném případě nebylo zjištěno žádné porušení zákona ve vztahu k postupu hodnotící komise při posuzování jednotlivých nabídek. Posouzení, zda nabídka obsahuje mimořádně nízkou nabídkovou cenu, resp. zda případné zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny je opodstatněné či nikoliv, je tedy plně v kompetenci hodnotící komise. Závěrem tedy konstatují, že Úřad při posuzování otázky mimořádně nízké nabídkové ceny postupoval v souladu se zákonem.

K výroku II. rozhodnutí

30. Jak stanoví § 119 odst. 2 zákona, součástí rozhodnutí Úřadu podle § 118 zákona je též rozhodnutí o povinnosti zadavatele uhradit náklady správního řízení. Podle § 1 vyhlášky č. 328/2006 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přezkoumání úkonů zadavatele pro účely zákona o veřejných zakázkách, kterou je povinen zadavatel uhradit v případě, že Úřad rozhodl podle § 118 zákona o zrušení zadání veřejné zakázky nebo jen jednotlivého úkonu zadavatele, činí 30 000,- Kč. S uložením náhrady nákladů řízení v případech jiných způsobů rozhodování vyhláška

nepočítá, a tudíž zastaví-li Úřad správní řízení proto, že nebylo shledáno porušení zákona na straně zadavatele, povinnost uhradit náklady řízení nevzniká.

31. Pro úplnost uvádím, že uložení náhrady nákladů správního řízení v případech, kdy se zadavatel nedopustil porušení zákona, by zcela popíralo základní účel a smysl, proč byl institut náhrady nákladů řízení do zákona zaveden. Tomuto závěru koresponduje i obdobný institut v § 79 odst. 5 správního řádu. Podle posledně zmíněného ustanovení správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti.
32. S ohledem na výše uvedené jsem dospěl k závěru, že Úřad nepochybil, když zadavateli neuložil uhradit náklady správního řízení podle § 119 zákona.

V. Závěr

33. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval ve věci v souladu se zákonem, když posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech a zhodnotil veškeré písemné podklady, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
34. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

Ing. Martin Pecina, MBA
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Lesy České republiky, s. p., Přemyslova 1106, 501 68 Hradec Králové
2. Lesní společnost Ledeč nad Sázavou, a. s., Hrnčíře 2, 584 01 Ledeč nad Sázavou
3. Lesy Pelhřimov, a. s., Pražská 1072, 393 01 Pelhřimov
4. spis

Vypraveno dne: viz otisk razítka na poštovní obálce

